

Annika Hoydal: — Stundir skulu eisini vera til annað arbeiði, tí fari eg í vetur at taka mær stundir til at skriva tónleik til nýggja plátu.

A myndini saman við tónleikarunum Lars Trier, Torben Christensen og Pete Gunner, sum í hesum døgum eru á vitjan í Foroyum

henda leikpart eg hevði spælt í »Den hvide hore«, sigur Annika.

— Kann sjónleikarin ikki sjálvur velja, hvat hann vil leika?

Í byrjanini var eg hugtikin av, at leikstjórar sýndu mær áhuga, samstundis sum tað hevur nógva at tyða fyri meg, at eg fekk arbeiði. Nógvir sjónleikarar eru til taks og mangan er trupult at fáa nóg mikið at fáast við, og tá noyðist ein at taka teir leikpartar, sum leikstjórar velja ein til.

Serliga trupult er tað fyri konufólk at fáa arbeiði, og tí kann tað kennast manninkandi við hvørt, at tú sum persónur verður skoðað, sum ein vora ið skal seljast. Hetta er ein partur av arbeiði okkara, sum illa slepst undan.

Børn

Annika býr saman við dana, men hevur ikki stovnað familju.

— Eg havi so mikið ótrygg arbeiðsviðurskipti, at tað illa ber til at stovna familju og fáa børn.

— Eg kenni nógvar sjónleikarar, sum hava børn, men eg kenni ongan, sum ikki hevur ringa samvitsku — annaðhvørt tí tey ikki hava tíð til børn-

ini, ella tí tey ikki rættuliga hava orku til at taka sær av tí arbeiði, tey eru sett til.

Onnur pør innan sjónleikararyrkið hava tí sett sær fyr, at børnini ikki skulu bota fyr, at foreldrin hava so skiftandi arbeiðstíðir, og hava tí sett fólk at ansa børnum og heimi.

— Tá er bert torført at skilja, hvi fólk fáa sær børn, tí tey hava kortini ikki stundir at taka sær av teimum, sigur Annika.

— Eg havi valt hesa

yrkisgrein og eri greidd yvir, at eg ikki kann fáa mær børn, um eg skal gera mær vónir um at røkja arbeiði mitt til fulnar.

Myndabløðini

— Tú sæst ikki í dansku myndabløðunum. Er tað tí tey ikki hava áhuga fyr at skriva um teg?

— Nei, tað er avgjørt ikki orsøkin. Persónliga haldi eg ikki, at ein sjónleikari noyðist at greiða almenninginum frá, hvat hann fæst við í fritíðini og

at visa, hvussu ein hevur innrættað stovuna heima o.s.fr.

Hóast nógvir góðir sjónleikarar gera brúk av hesum, so er tað ikki bert fyr at skapa áhuga í almenninginum og av hesum fáa arbeiði, men tí teir halda, at tað hoyrir til sjónleikaryrkið. So eru tað onnur, sum ikki kunna sær hógva, men soleiðis vil tað altíð vera.

Eg royni so vitt gjørligt at sleppa undan myndabløðunum, og ber tað væl til, at fáa arbeiði hóast alt.

— Tú ert sjónleikari, songkvinna og tónaskald. Hvussu fært tú stundir til alt hetta?

— Í seinastuni havi eg bert arbeitt við sjónleik, og tá eg havi verið við í ferðasýning, sum er frá 1. maí til 1. september so er trupult at fáa stundir til nakað annað, tá vit ferðast og hava framsýningar seks ferðir um vikuna. Hetta er ógvuliga strævið arbeiði. Nú havi eg ætlanir um bert at verða á palli í einum sjónleiki í vetur, móti trimum árliga, sum hevur verið vanligt hjá mær seinastu árin.

Nú vóni eg, at stundir vera til at gera nakað við tónleikaskrivingina og songframförlurnar.

Eg havi fingið samstarv við tónleikabólkin Lars Trier, Torben Christensen og Pete Gunner. Vit fara at royna at halda saman og ferðast kring um í Danmark við tónleiki og sangi, sum verður ein kærkomin avbróting í arbeiðnum. Byrjanin er í hesum døgum í Foroyum, her vit ferðast út á bygdirnar og í Havn á konsertferð.

Annika hevði ætlanir um at koma heim aftur til Foroya eftir útbúgvingina, men av tí at hon nú hevur fingið fast stöð í danska sjónleikarheiminum, hevur hon avgjørt at verða verandi har.

Varðveita umhvørvið

Tú kennir til viðurskiptini hjá smáum leiksum í Danmark. Hevði tað ikki verið møgult, at vit feroingar stovnaðu tjóðleikshús?

— Eg veit ikki hvussu slíkt hevði borið seg í Foroyum, men eg veit bert, at tað er ógvuliga kostunnarmikið og at einki sjónleikarhús ber seg í sær sjálvum.

Demi er úr Danmark, at sjónleikarhús, sum bert framföra skemtaleikir so dánt kunnu bera seg, meðan eingin álvarsamur leikur kann framferast, uttan so at stuðul verður givin frá tí almenna.

Eg haldi sjálvsagt, at feroingar áttu at stovna tjóðleikhús, men samstundis skilji eg væl, at hetta ikki er gjørt.

Í Foroyum hava vit ikki so gamlar siðir, hvat

Seinastu árin hevur Annika verið við í ferðasýningum innan sjónleik í Danmark.

Í ár er ætlanin bert at spæla ein sjónleik, móti vanligu triggjarleikiri sama tíðarskeiði. Hetta hevur hon lagt tilrættis soleiðis, fyr at fáa stundir at skriva tónleik til nýggja plátuuttávu

Viðvíkjandi sjónleikarlívinum í Foroyum, so hava vit ikki so gamlar siðir, sum t.d. Danmark og onnur lond, og tí skulu feroingar ikki taka alt upp, sum kemuruttanifr. Heldur er vert at berjast fyr og varðveita tí mentan, sum er sermerkt fyr hetta litla landið

Annika hevur fingið leikpart á Cafe Teatret, har hon til heystar saman við fyra sjónleikarum skal arbeiða við tekstum eftir norska tónaskaldið Alf Prøysen

viðvíkir sjónleiki í mun til Danmark og onnur lond, at vit rættuliga kunnu fylgja tí upp.

Eg haldi ikki, at feroingar skulu taka alt upp sum verður gjørt í útlöndunum, men heldur royna at berjast fyr tí sermerktu sum er her. Tað vil siga, at varðveita móðurmálið og at duga at velja, hvat eigur at verða tikið til eftirtektar, og hvat ikki hevur týðning mentunnarlíga.

Kanska hevði tað verið mennandi fyr landið, um okkurt var gjørt at bygja fyr ávirkanini uttanifr, nú sjónvarpið er komið hendaveg.

Eitt rikari fyrtaksemi innan sjónleik hevði møguliga hjálpt munandi til, at feroingar ikki mistu seg sjálvnan burtur sum tjóð, sigur Annika at enda.

Annika hevur ikki verið í Foroyum í fyra ár, og heldur, at nógva er broytt síðan hon var heima seinast, eitt nú hevur húsabyggingin broytt umhvørvið munandi. Hon sigur tó, at hon kennir seg væl aftur, og heldur tað vera hugnaligt at vera aftur á klettunum. Myndin er tikin uttanfyr barnaheimið

